

fig, der handler med store Beløb paa hans Ansvar, og det ikke engang paa eet Sted. Han har saaledes et heelt detacheret Etablissemment ude paa Jernbanen, og han har idetmindste to paa Toldboden, der allesammen bestyres paa hans Ansvar. Jeg kan derfor ikke see rettere, end at man ikke let kan nommere denne Embedsmand med en ringere Gage end 2,400 Rd. For Creditoplagskasserens og Palkhusforvalterens Vedkommende er Forholdet ganske vist et noget andet, men jeg troer dog, at man naar man lærer Detaillen af deres Forretninger notere at kjende, maa indrømme, at der kræves fuldt saa meget af disse Embedsmænd som af Toldinspecteurerne her i Kjøbenhavn. Jeg veed ikke, om jeg forstod det ærede Medlem rigtigt, men det forekom mig, at han yttrede, at Toldinspecteurerne ved Lovforslaget bleve satte ned i Gage. Dette er dog ikke Tilfældet. Naar de faae 2,200 Rd., da blive de staaende paa den Løn, som de for Tiden have. Der er altsaa ikke Tale om Andet, end at de ikke blive hævede i den Klasse, hvort de vare opførte i det oprindelige Lovforslag, idet der i samme var tiltrækt dem en Forbedring i deres Lønning af 200 Rd. De ville derimod, som sagt, ikke ved Forslaget blive stillede ringere, end de for Tiden ere.

Ung: Jeg vil blot væрге mig imod den Misforstaaelse, at jeg skulde ønske de af den ærede Finansminister nævnte tre Embedsmænds Lønninger nedsatte. Jeg ønskede kun Toldinspecteurerne satte op i Lønning.

Finansministeren: Det har ogsaa væsentlig kun været mig om at gjøre at paapege, at der er en Forskjel tilstede inellem Toldinspecteurernes Stilling og de af mig i Classen med 2,400 Rd. Lønning satte Embedsmænd i Kjøbenhavn.

Ordføreren: Det skal villig erkendes, at det er en vanskelig Stilling, som den Minister har, der skal udarbejde og gjennemføre Forslag til Lønningslove, men det er ogsaa en Erkendelse, som ingenlunde er ny eller har været fremmed for Udvalget. Dette har tvert-

imod netop under sine Forhandlinger taget et ganske særligt Hensyn til den Vanskelighed, som saaledes ligger i Forholdene. Den høitærede Minister gjorde mig maaffee en lille Smule Uret — men den er ham gjerne tilgivet — naar han af et Par bekræftende Ord, hvormed jeg før afbrød hans Foredrag, tog Anledning til at udtale sig, som om han meente, at der i dem laa en Behreidelse fra min Side. Da jeg med de omtalte Ord bekræftede, hvad han havde sagt om Nedsættelser af høiere og om Forhøielse af lavere Lønninger, da laa der i dem kun en ganske simpel Bekræftelse af en simpel Kjendsgjerning. Nogle Nedsættelser kunde der nemlig vistnok ogsaa efter min Mening finde Sted, ligesom nogle Forhøielser kunde være ønskelige. Det kommer kun an paa Anvendelsen af Principet. Det Mindretal, som der er henvist til i Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 1245 overst, vil jeg ikke sige har Uret; jeg vil kun sige, at jeg for min Person ikke hører til dette Mindretal. Jeg har, som sagt, havt en meget levende Følelse af de Vanskeligheder, som Ministeren har at kæmpe med i disse Sager, og jeg troer ogsaa, at den høitærede Minister vil give mig det Bidnesbyrd, at, hvor jeg paa nogen Maade har kunnet virke til at overvinde disse, der har det idetmindste fra min Side heller ikke manglet paa god Villie. Men er der Vanskeligheder tilstede i disse Sager for Ministeren, saa er det sandelig heller ikke nogen let eller behagelig Forretning for Udvalget at behandle dem; det er i mange Henseender maaffee en ligesaa vanskelig og ligesaa lidet tilfredsstillende Stilling. Jeg skal med ganske faa Ord sige, hvorledes jeg har opfattet den Stilling, der tilkommer Udvalget i disse Sager. Jeg har troet, at det var Thingets bestemte Villie, at Sagerne skulde finde en alvorlig Prøvelse i Udvalget, og jeg har fremdeles troet, at Thinget vilde ogsaa have sit Ord sagt med ved Forhandlingen af disse Lovforslag, ikke blot for at sige Noget, naar der ikke var Grund dertil, og ganske vist altid med Duffet om Lovforslagenes Gjennemførelse, men saaledes, at Lovforslagene hellere maatte falde, end at man skulde samtykke i en Ordning, som man ansaae for ufor-